

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. září 2023 odvolání obžalovaného [REDAKCE], nar. [REDAKCE] a státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. března 2023 č. j. 5 T 6/2022-3948 a rozhodl

t a k t o:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného a státního zástupce **z a m í t a j í**.

O d ů v o d n ě n í

- Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] uznán vinným** pokračujícím zločinem zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku ve znění zák. č. 333/2020 Sb. a odsouzen podle § 206 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou a půl roku. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře sto denních sazeb po tisíci Kč. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit insolvenční správce poškozené společnosti A [REDAKCE] s.r.o., IČ [REDAKCE] JUDr. Haně Karáskové na náhradu škody částku 7.736.500,- Kč.
- Proti rozsudku podal ihned do protokolu odvolání obžalovaný, a to do všech jeho výroků.** V odůvodnění odvolání prostřednictvím svého obhájce uvádí, že soud prvního stupně dospěl k závěru, že si obžalovaný nepočínal s péčí řádného hospodáře v obhajitelném zájmu společnosti, v rozporu s ustanovením §194 odst. 5 ve spojení s § 135 odst. 2 tehdy platného obchodního zákoníku, a tomuto tvrzení podle názoru odvolatele zcela účelově podřídil veškerou svoji argumentaci. Soud postavil úsudek na několika svých premisách, které odvolatel zpochybňuje. První premisou soudu podle odvolatele je, že odvolatel vyvedl majetek mimo společnost A [REDAKCE] s.r.o. Odvolatel k tomu namítá, že peníze, které poslal na splacení dluhu společnosti U [REDAKCE] s.r.o. byly půjčky, což se snažil doložit daňovým přiznáním společnosti A [REDAKCE] s.r.o. za rok 2012, včetně výkazu zisku a ztrát a rozvahy. Soud prvního stupně však odmítl opakovaně provést důkaz těmito listinami. Tyto listiny měly prokázat, že půjčka byla řádně začítována. Tvrzení soudu, že obžalovaný nedoložil, že by šlo o půjčky, je tedy velice slušně řečeno nefér. Další premisou soudu podle názoru odvolatele je, že když společnost U [REDAKCE], s.r.o. nevyvíjí žádnou činnost, nemá kde splatit půjčku, což odvolatel považuje za naprosto nepodložené tvrzení. Odvolatel konstatuje, že půjčku lze splácet ze zisku společnosti A [REDAKCE]

██████████ s.r.o., a to na základě rozhodnutí jediného společníka v působnosti valné hromady dle § 132 tehdy platného obchodního zákoníku, a rozhodnout o schválení účetní závěrky a rozdělení zisku, takže by peníze přešly na společnost U██████████ s.r.o. bez jakékoliv smlouvy o půjčce a rovněž bez jakéhokoliv zdanění. Vzhledem k tomu, že odvolatel byl statutárním orgánem U██████████ s.r.o., bylo by jeho legitimním právem takto rozhodnout v pozici jediného společníka A██████████ s.r.o. Avšak toto neučinil, neboť existovala smlouva o půjčce, půjčka nehrozilo žádné promlčení, nebyl tedy důvod řešit věc jiným způsobem. Odvolatel dále uvádí, že i když zisk nebyl tak vysoký, jako splátky půjčky úvěrujícímu družstvu, nevylučovalo by splácení dluhu prodloužením půjčky na potřebný počet let, nebo poté, co by se podařilo pronajmout předmětné nemovitosti ve vlastnictví A██████████ s.r.o., pak by se zisk z pronájmu promítl do příjmu společnosti A██████████ s.r.o. a návratnost půjčky by byla daleko rychlejší. Soud navíc podle odvolatele řeší pouze zaplacení dluhu, ačkoliv existují i jiné způsoby zániku dluhu, např. kapitalizace pohledávky, či splnutí společností. Další premisou soudu, která má být v rozporu s předchozí premisou, je podle odvolatele tvrzení soudu, že odvolatel vyplatil společnosti U██████████ s.r.o. podíl na zisku. Jak k takovému tvrzení soud prvního stupně dospěl, není odvolateli známo. (soud to netvrdí, soud tvrdí, že i pokud by šlo o to, ani pro takový postup nebyly splněny podmínky) ale usuzuje, že k tomu soud vedl jeho závěr o tom, že nešlo o půjčku. Další premisou soudu podle názoru odvolatele je, že se odvolatel choval tak, že společnosti A██████████ s.r.o. vznikla újma, resp. se choval tak, aniž by si počínal s péčí řádného hospodáře v obhajitelném zájmu. Ani tuto premisu nelze podle něj přijmout, neboť šlo podle něj o holding společnosti, které jednaly ve shodě, šlo o koncern, a z definice koncernu, popř. ovládané a ovládající osoby podle jeho názoru vyplývá, že nemohlo dojít k poškození jednoho subjektu v koncernu jiným subjektem v koncernu, neboť společnosti byly 100% ekonomicky spojeny. Odvolatel dále uvádí, že společnost A██████████ s.r.o. vlastní nemovitosti, ke kterým bylo zřízeno zástavní právo ve prospěch úvěru, který si U██████████ s.r.o. vzala. Od počátku bylo jak úvěrujícímu ústavu, tak i všem zúčastněným zřejmé, že na splátky úvěru musí vydělat A██████████ s.r.o. Zástavní právo plní přitom funkci nejen zajišťovací, ale i uhrazovací. Odvolatel přitom stav, který nastal, nezpůsobil. Jak již bylo výše uvedeno, v době poskytnutí úvěru na koupi 100% podílu na společnosti A██████████ s.r.o. nebyl jednatelem této společnosti ani nebyl jednatelem společnosti A██████████ s.r.o. v době, kdy zastavovala nemovitosti ve prospěch společnosti U██████████ s.r.o. Přesto je viněn, že se snažil udržet koncern v rovnováze. Narušení ekonomické rovnováhy koncernu (holdingu) by mělo destrukční vliv na celý koncern. Kdyby společnost A██████████ s.r.o., neposkytla půjčku společnosti U██████████ s.r.o., pak by byly poškozeny všechny tři společnosti koncernu a dále by došlo k poškození samotných investorů a v neposlední řadě i poškození úvěrujícího peněžního ústavu. O této situaci, tj. že hrazením dluhu za společnost U██████████ s.r.o. byl chráněn nemovitý majetek společnosti A██████████ s.r.o., tak aby v části mohla společnost A██████████ s.r.o. dále podnikat a aby mohl být částečně pronajat, se soud vůbec nezmiňuje. Další premisa je uvedena v bodě 40 napadeného rozhodnutí. Jedná se o finanční asistenci, která je dávana mému klientu za vinu. Odvolatel uvádí, že společnost A██████████ s.r.o. nezajišťovala nákup podílů své matce, ale matce své matky, což při striktním výkladu zákona nespadá pod finanční asistenci; i kdyby to pod finanční asistenci spadalo, tak jsou za ni odpovědní osoby, které podepsaly zástavní smlouvu, tj. jednatel A██████████ s.r.o. a příslušný financující ústav; následné plnění smluv nemůže být považováno za finanční asistenci způsobenou odvolatelem. Další premisou soudu podle názoru odvolatele je, že je trestné splatit půjčku panu ██████████ ██████████. Odvolatel má za

to, že [redacted] poskytl půjčku firmě A [redacted] s.r.o., v době, kdy jednatelem společnosti byl pan [redacted]. I v tomto případě jde proto podle něj o zjevnou kriminalizaci naprosto legálního chování. Pokud jde o neuzavření smlouvy se společností J [redacted] odvolatel uvádí, že společnost J [redacted] měla o pronájem zájem, jinak by dvakrát neprosloužila smlouvu o smlouvě budoucí nájemní. Na tom, že nedošlo k uzavření nájemní smlouvy se společností J [redacted] není možné stavět jeho vinu. Ani skutečnost, že cca rok po ukončení pracovního poměru odvolatele u společnosti A [redacted] s.r.o., bylo účetnictví z firmy odvezeno neznámo kam, **nemůže jít k jeho tíži.**

3. Odvolatel závěrem shrnuje, že se nikdy osobně neobohatil, nic neukradl ani nezpronevěřil. Za dobu, kdy byl ve funkci jednatele, bylo kompletní účetnictví ve společnosti. Odvolatel neprovedl žádnou platbu (vyjma běžného podnikatelského styku), která by někoho zvýhodňovala. Úvěr byl hrazen s vědomím, že tak činí s vůlí nikoliv proti vůli A [redacted] s.r.o., s vůlí společnosti U [redacted] s.r.o. i s vůlí společníků společnosti U [redacted] s.r.o. Na problémy s financováním obžalovaný upozorňoval, dojednal s úvěrujícím družstvem odklad splátek jistiny. Učinil veškerá možná opatření, aby byla pronajata část majetku společnosti A [redacted] s.r.o. V době jeho odchodu ze společnosti nebyla žádná z plateb společnosti U [redacted] s.r.o. promlčena, proto nebylo nutno ani ji zajišťovat. U půjčky je promlčecí doba tři roky ode dne splatnosti. V případě bezdůvodného obohacení (zde v teoretické rovině) byla promlčecí doba dva roky od získání bezdůvodného obohacení. Takže ani v této oblasti nelze odvolateli nic vytýkat. Na základě toho žádá, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby.
4. **V zákonné lhůtě podal odvolání státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni.** Jeho odvolání směřuje proti výroku o náhradě škody, který podle názoru odvolatele nesprávně specifikuje poškozený subjekt jako insolvenční správkyň JUDr. Hanu Karáskovou, ačkoliv poškozenou je obchodní korporace A [redacted] s. r. o. v konkursu. Náhrada škody by měla proto být podle názoru odvolatele určena poškozené A [redacted], v konkursu, přičemž výrok mohl obsahovat dovětek, že za poškozenou jedná její insolvenční správkyň. Z toho důvodu odvolatel navrhuje, aby odvolací soud zrušil v napadeném rozsudku výrok o náhradě škody a aby po případném doplnění dokazování sám rozhodl naznačeným způsobem.
5. **Vrchní soud přezkoumal** z podnětu podaných odvolání zákonnost a odůvodněnost odvoláními napadených výroků rozsudku a zákonnost řízení, které jim předcházelo, z hlediska vytýkaných vad, přihlížel přitom i k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána, a dospěl k následujícím závěrům:

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly zjištěny vady, které by měly vliv na správnost či zákonnost napadeného rozsudku. Zákonná ustanovení, která mají zabezpečit právo obviněného na obhajobu, a která zajišťují zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla dodržena.

Pokud jde o dokazování, soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci podle § 2 odst. 5 tr. řádu a provedené důkazy hodnotil v podstatných ohledech v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu, takže skutková zjištění, k nimž dospěl v odsuzující části napadeného rozsudku, spočívající v tom, že

obžalovaný v období od 20. 4. 2012 do 30. 8. 2013, v [REDACTED], jako jednatel společnosti A [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], se sídlem od 16. 4. 2007 do 17. 12. 2012 [REDACTED], od 17. 12. 2012 do 17. 1. 2013 [REDACTED], [REDACTED], a od 17. 1. 2013 [REDACTED], [REDACTED], aniž by si počínal s péčí řádného hospodáře v obhajitelném zájmu této společnosti, v rozporu s ustanovením § 194 odst. 5 ve spojení s § 135 odst. 2 tehdy platného a účinného zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, neoprávněně, ku prospěchu společnosti U [REDACTED] s.r.o., IČ [REDACTED], se sídlem od 3. 5. 2010 do 14. 12. 2012 [REDACTED] [REDACTED] od 14. 12. 2012 do 19. 3. 2020 [REDACTED] [REDACTED], a fyzické osoby [REDACTED], nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], nakládal či nechal nakládat s finančními prostředky společnosti A [REDACTED] s.r.o. nacházejícími se na bankovním účtu číslo [REDACTED] vedeném u Komerční banky, a.s., IČ: 45317054, se sídlem Na Příkopě 33 č.p. 969, 114 07, Praha 1, tak, že byly k jeho pokynům uskutečněny bezhotovostní převody na bankovní účet číslo [REDACTED] společnosti U [REDACTED] s.r.o. vedený u Moravského Peněžního Ústavu – spořitelního družstva, IČ: 25307835, se sídlem Senovážné náměstí 1375/19, 110 00 Praha – Nové Město, od 19. 2. 2019 TRINITY BANK a.s., a bezhotovostní převod na bankovní účet číslo [REDACTED] fyzické osoby [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], konkrétně:

- dne 20. 4. 2012 bezhotovostní převod finančních prostředků ve výši 350.000 Kč z účtu číslo [REDACTED] na účet číslo [REDACTED],
- dále bezhotovostní převody finančních prostředků z účtu číslo [REDACTED] na účet číslo [REDACTED], a to:
 - dne 27. 4. 2012 ve výši 440.000 Kč,
 - dne 31. 5. 2012 ve výši 430.000 Kč,
 - dne 28. 6. 2012 ve výši 416.000 Kč,
 - dne 31. 7. 2012 ve výši 415.000 Kč,
 - dne 1. 8. 2012 ve výši 10.000 Kč,
 - dne 30. 8. 2012 ve výši 430.000 Kč,
 - dne 27. 9. 2012 ve výši 416.000 Kč,
 - dne 31. 10. 2012 ve výši 430.000 Kč,
 - dne 13. 11. 2012 ve výši 579.000 Kč,
 - dne 30. 11. 2012 ve výši 417.000 Kč,
 - dne 3. 1. 2013 ve výši 427.000 Kč,
 - dne 4. 2. 2013 ve výši 426.000 Kč,
 - dne 1. 3. 2013 ve výši 385.000 Kč,
 - dne 24. 4. 2013 ve výši 437.000 Kč,
 - dne 17. 5. 2013 ve výši 428.500 Kč,
 - dne 26. 6. 2013 ve výši 439.000 Kč,

- dne 25. 7. 2013 ve výši 425.000 Kč,
- dne 15. 8. 2013 ve výši 200.000 Kč,
- dne 30. 8. 2013 ve výši 236.000 Kč,

přestože se nejednalo ani o výplatu zisku společnosti ani za poskytnutá plnění nebylo poskytnuto jakékoliv protiplnění a nemohla být oprávněně očekávána jejich návratnost,

čímž způsobil na majetku společnosti A [REDACTED] s.r.o. celkovou škodu ve výši 7.736.500 Kč,

lze považovat za odpovídající obsahu provedeného dokazování, za zákonná a za správná.

6. Skutečnost, že obžalovaný v pozici jednatele realizoval ve výroku popsané platby, není sporná, obžalovaný ji nepopírá, sporná zůstala především podstatná otázka, zda lze takové jeho jednání považovat za zákonné, realizované s péčí řádného hospodáře, jímž nebyla žádnému subjektu způsobena škoda, jak se sám hájí, nebo za jednání, které bylo v rozporu s ustanovením § 194 odst. 5 ve spojení s § 135 odst. 2 tehdy platného a účinného zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, neboť nešlo o jednání s péčí řádného hospodáře v obhajitelném zájmu společnosti A [REDACTED], s. r. o., ale naopak o nezákonné jednání ku škodě této společnosti a ku prospěchu společnosti U [REDACTED] s.r.o., jak je mu kladeno za vinu napadeným rozsudkem.
7. **Soud při posuzování uvedeného jednání obžalovaného důvodně vyšel z uvedené i z řady dalších v podstatě nesporných (většinu z nich obžalovaný doznal), případně spolehlivě prokázaných skutkových zjištění, vyplývajících z obsahu důkazů, které rekapituluje v odst. 2-23 odůvodnění rozsudku.** Za taková důkazně podložená lze považovat v první řadě zjištění, že společnost U [REDACTED], s. r. o., která byla založena výlučně za účelem koupě obchodní společnosti A [REDACTED], s. r. o. (založena v roce 2010 viz výpis z OR čl. 3816 an.), koupila na jaře roku 2012 tuto společnost (vyplývá m. j. z výpovědi obžalovaného, svědka [REDACTED] svědka [REDACTED], z výpisu z OR čl. 3800 an.). Na koupi si společnost [REDACTED] sjednala úvěr u Moravského peněžního ústavu (viz smlouva o úvěru ze [REDACTED]. 2. 2012 čl. 741 an.), který, jak bylo předem domluveno, měl být splácen z činnosti společnosti A [REDACTED] (vypověděli obžalovaný, svědek [REDACTED], svědek [REDACTED]), protože společnost U [REDACTED] v době koupě nevyvíjela žádnou vlastní činnost (vypověděli obžalovaný, svědek [REDACTED], i svědek [REDACTED]). Smlouva o úvěru byla zajištěna zástavním právem k nemovitostem ve vlastnictví společnosti A [REDACTED] s. r. o. (vyplývá především ze smlouvy o úvěru viz odst. 18 rozsudku, uvedli to obžalovaný, svědci [REDACTED] a [REDACTED], svědek [REDACTED], je to zřejmé i ze samotné zástavní smlouvy z [REDACTED]. 2. 2012-viz čl. 753 an.). Povinností dlužníka podle úvěrové smlouvy bylo m. j. předložit řádně uzavřenou smlouvu o uzavření budoucí smlouvě o nájmu nebytových prostor se společností J [REDACTED], a. s. (vyplývá ze smlouvy o úvěru viz odst. 18 rozsudku). Již v blíže nezjištěné době v roce 2011 byl vyhotoven text smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o nájmu nebytových prostor mezi společností U [REDACTED] a J [REDACTED] s výší nájemného 1.102.896,- Kč měsíčně, která v původním znění obsahovala závazný termín pro uzavření smlouvy o nájmu do 31.12.2011, jinak smlouva zanikne (čl. 3417 an.), na kopii této smlouvy je na straně budoucího pronajímatele-společnosti U [REDACTED] podpis s datem 1. 7. 2012 (!). Posléze byly sepsány postupně dva dodatky (čl. 3427 an., datum podpisu je čitelné u zástupce společnosti J [REDACTED] 30. 12. 2011 a čl. 3429 an. s daty podpisů 29. 6. 2012), jimiž byl nejzazší termín pro uzavření nájemní smlouvy posunut nejprve na 30. 6. 2012, a posléze na 30. 6. 2013 (zpráva MPÚ-odst. 20 rozsudku), k uzavření smlouvy o nájmu však

nikdy nedošlo (výpověď obžalovaného, sdělení společnosti J [redacted] a.s.). Spor vznikl ohledně skutečnosti, co bylo důvodem, proč nedošlo k uzavření smlouvy o nájmu, podle obžalovaného to společnost J [redacted] stále oddalovala. Soud však správně poukázal na sdělení společnosti J [redacted], a.s., podle kterého nedošlo k uzavření smlouvy proto, že pronajímatel nedodržel podmínku pro uzavření nájemní smlouvy spočívající v provedení slíbených (stavebních) úprav, a na podkladě této zprávy učinil tomu odpovídající skutkové zjištění (odst. 21 rozsudku). Obžalovaný v rámci svého výslechu připustil, že projektované stavební úpravy fakticky neproběhly, podle jeho verze to však nebylo podmínkou pro uzavření nájemní smlouvy.

8. Smlouva o úvěru byla uzavřena dne 17. 2. 2013, dne 7. 3. 2012 došlo k čerpání úvěru ve výši 54.725.000 Kč (vyplývá z výpisu z úvěrového účtu viz odst. 19 rozsudku). Jistina úvěru měla být podle úvěrové smlouvy původně splácena od 31.10.2012 v pravidelných měsíčních splátkách, dvěma dodatky byly termíny druhé a dalších splátek odsunuty, nejprve na 30. 4. 2013, druhým dodatkem na 31. 1. 2014. Z výpisů z bankovních účtů č. [redacted] (účet pro převod úvěrových prostředků) na čl. 676, č. [redacted] (úvěrový účet společnosti U [redacted] s. r. o.) na čl. 766 an. a č. [redacted] (běžný účet společnosti U [redacted] s. r. o.) na čl. 677 an., vyplývá, že dne 7.3.2012 došlo k čerpání úvěru ve výše uvedené částce, dne 2. 4. 2012 byla z účtu [redacted] na běžný účet společnosti U [redacted] zaslána částka 350.000 Kč, a téhož dne byla částka 346.575 z tohoto účtu poslána na úvěrový účet s označením splátka závazku po splatnosti. Z výpisů z účtu č. [redacted] společnosti [redacted] (viz CD na čl. 667) vyplynulo, že dne 20.4.2012 z něj byla odeslána částka 350 000 Kč na účet č. [redacted], a všemi výše uvedenými výpisy bylo dále shodně potvrzeno, že v dalších dnech od 27.4.2012 do 30. 8. 2013 byly z účtu společnosti A [redacted] s. r. o. na běžný účet společnosti U [redacted] s. r. o. postupně zaslány další finanční částky uvedené v obžalobě a ve výroku rozsudku, které byly obratem z běžného účtu strhávány na úvěrový účet společnosti U [redacted] s. r. o. jako splátky úroků společnosti U [redacted] s. r. o. z úvěru (viz odst. 17 odůvodnění).
9. Obžalovaný [redacted] se stal jednatelem společnosti A [redacted] s. r. o. i jednatelem společnosti U [redacted] s. r. o. od 5. 4.2012 (viz výpisy z OR společnosti A [redacted] čl. 3800 an. a společnosti U [redacted] čl. 3816 an.). Svědek [redacted] byl 5. dubna 2012, ve stejný den, jako obžalovaný, jmenován jedním z jednatelů společnosti U [redacted], jedním z jednatelů společnosti A [redacted] byl jmenován, stejně jako svědek [redacted], dne 7. 11. 2013.(viz výpis z OR čl. 3800 an. a 3816 an.). Svědek [redacted], který byl jednatelem společnosti U [redacted] prakticky od jejího založení v roce 2010 (viz výpis z OR čl. 3816 an.), byl do této společnosti v podstatě „nastrčenou“ osobou, podepisující dokumenty podle pokynů obžalovaného a pana [redacted] (viz výpověď svědka [redacted] a její hodnocení soudem v odst. 14 a 15 odůvodnění). Jednatelem společnosti A [redacted], s. r. o., se stal, stejně jako svědek [redacted], dne 7. 11. 2013 (viz výpis OR čl. 3800 an.) Pokyny k předmětným v obžalobě a rozsudku uvedeným platbám z účtu společnosti A [redacted], s.r.o., na účet fyzické osoby [redacted] (jedna platba z 20. 4. 2012) a společnosti U [redacted] s. r. o. (ostatní platby od 27. 4. 2012 do 30. 8. 2013), dával obžalovaný v pozici jednatele obou společností (obžalovaný doznal, že dal pokyny ke všem ve výroku obžaloby uvedeným platbám a uvedl, že se jednalo o půjčky společnosti A [redacted] společnosti U [redacted], z nichž společnost U [redacted] splácela splátky úvěru, resp. úroky úvěru, svědek [redacted] vypovídal o tom, že šlo o platby úvěru hrazené z činnosti A [redacted]-[redacted], svědek [redacted] uvedl, že A [redacted] posílala do společnosti U [redacted] peníze, aby se mohl platit úvěr) .

10. Počátkem dubna 2013 oznámil obžalovaný jako jednatel společnosti A [REDACTED], s. r. o., na jednání se zástupci společnosti U [REDACTED] a N [REDACTED], že od března 2012 platí společnost A [REDACTED] úroky z úvěru poskytnutého společností U [REDACTED] na nákup obchodního podílu společnosti A [REDACTED], s. r. o., splátky úroků za březen 2013 již není schopna splatit, přičemž od dubna 2013 bude nutné platit navíc i měsíční splátky jistiny. K těmto úhradám nebude mít A [REDACTED], s. r. o., dostatek prostředků (viz odst. 10 odůvodnění rozsudku, zápis z jednání z 5. 4. 2013 na čl. 2019).
11. **Poté soud v odst. 24-41 provádí právní rozbor uvedené situace** včetně argumentů, proč neakceptoval obhajobu obžalovaného, že peníze byl oprávněn vyplácet jako půjčky společnosti U [REDACTED] v souladu s péčí řádného hospodáře o majetek společnosti A [REDACTED], neboť pokud by tak nečinil, společnost A [REDACTED] by v důsledku neplacení úvěru společností U [REDACTED] přišla o své nemovitosti. I tuto pasáž odůvodnění, především pokud jde o závěry soudu, že obžalovaný vyplácel uvedené částky v rozporu se svou povinností jednat s péčí řádného hospodáře, neboť společnost A [REDACTED] nezískala ani nemohla očekávat žádnou protihodnotu, přestože si musel být jako jednatel obou společností vědom negativních dopadů převodů finančních částek na ekonomickou situaci společnosti A [REDACTED] považuje odvolací soud za správnou, bez ohledu na to, zda k převodům peněz docházelo jako k platbám na podkladě formálně uzavíraných smluv o půjčkách, jak se hájil obžalovaný, či bez právního důvodu, jak dovedl soud. **V této souvislosti nelze považovat za opodstatněnou odvolací námitku obžalovaného, že nalézací soud vychází ze závěru, že odvolatel vyplatil společnosti U [REDACTED] podíl na zisku, neboť už jen z výroku rozsudku jednoznačně vyplývá, že podle soudu se nemohlo jednat a nejednalo o výplatu zisku.**
12. Nalézací soud v první řadě poukázal na skutečnost, že neuvěřil tvrzení obžalovaného, že splátky úvěru za společnost U [REDACTED] byly řešeny formou smluv o půjčkách od společnosti A [REDACTED], neboť takové smlouvy nebyly podle soudu v průběhu řízení zajištěny, nehovoří o nich ani svědci, kteří se podíleli na zpracování účetních dokladů. **V reakci na to poukazoval obžalovaný v rámci svého odvolání na přílohu k účetní uzávěrce za rok 2013**, podle níž byla společníkovi společnosti A [REDACTED] s. r. o. k 31. 12. 2013 poskytnuta půjčka v celkové výši 8.704.000 Kč na úhradu úroků z úvěru, a na daňové příznání k dani z příjmu právnických osob společnosti U [REDACTED] s. r. o. za rok 2012 včetně rozvahy k 31.12.2012, z nichž vyplývá, že U [REDACTED] vykazovala závazky z titulu půjček vyjma bankovních, část z nichž podle obžalovaného odpovídá půjčce 3.983.000 Kč od společnosti A [REDACTED], s. r. o. Lze ovšem poukázat na zápis z jednání z 5. 4. 2013 na čl. 2019, dle kterého uvedeného dne oznámil obžalovaný jako jednatel společnosti A [REDACTED], s. r. o., na jednání se zástupci společnosti U [REDACTED] a N [REDACTED], že od března 2012 platí společnost A [REDACTED] úroky z úvěru poskytnutého společností U [REDACTED] na nákup obchodního podílu společnosti A [REDACTED], s. r. o., splátky úroků za březen 2013 již není schopna splatit, přičemž od dubna 2013 bude nutné platit navíc i měsíční splátky jistiny. K těmto úhradám nebude mít A [REDACTED], s. r. o., dostatek prostředků. Ani v tomto zřejmě autentickém podkladu tedy zjevně nebyla zmínka o půjčkách, obžalovaný sám označoval předmětné finanční toky za placení úroků z úvěru společnosti U [REDACTED] poskytnutého na nákup obchodního podílu společnosti A [REDACTED]. **Za daných okolností má odvolací soud za to, že závěr soudu prvního stupně, že smlouvy o půjčkách v kritickém období neexistovaly, je obsahem provedených důkazů opodstatněný. Pozdější evidenci způsobené újmy jakožto půjček je možno považovat za snahu zastřít neoprávněné finanční toky.**

13. Lze ovšem dodat, že i pokud by obžalovaným tvrzené smlouvy o půjčkách v době předmětných plateb formálně existovaly, bylo by možno v situaci, kdy společnost U s. r. o. nedisponovala žádným majetkem ani neměla zdroj finančních prostředků, a proto se již před uzavřením úvěrové smlouvy určené k nákupu obchodních podílů společnosti A počítalo s tím, že finanční prostředky na splátky tohoto úvěru budou hrazeny z činnosti (ze zisků) společnosti A, s. r. o., hledět na takové „smlouvy o půjčkách“ jako na způsob, jak obcházet zákonný institut tzv. „finanční asistence“ ve smyslu § 120a tehdy platného obchodního zákoníku, pro který nebyly splněny zákonné podmínky. Ty jsou nalézacím soudem rozvedeny v odst. 40-41 odůvodnění ve vztahu k zajištění úvěru majetkem společnosti A, s. r. o., a tam uvedený závěr, že rozpor se zákonem lze spatřovat v nutnosti poskytnutí finanční asistenci za podmínek obvyklých v obchodním styku, čímž je v souladu s judikaturou míněno odpovídající protiplnění, platí i pro případné smlouvy o půjčkách, jejichž návratnost nebyla zajištěna. Uvedenou skutečnost lze ostatně dovodit i z právního rozboru, který předložil obžalovaný ve složce listin k doplnění dokazování před odvolacím soudem, který k jeho žádosti, byť za účelem posouzení možnosti vzetí úvěru společností A s. r. o., vypracoval JUDr. dne 27. 7. 2013.
14. Z provedeného dokazování, jak bylo rozvedeno výše, bez pochybností vyplynulo, že společnost U s. r. o. neměla v předmětné době prostředky, z nichž by mohla půjčky splácet. Z důkazů nalézací soud rovněž správně dovodil, že nebylo možno reálně očekávat, že takové prostředky společnost U s. r. o. v přiměřené době získá, takže bylo zřejmé, že vyplácení finančních prostředků společnosti U, s. r. o., byť ve formě půjček, by společnosti A působilo újmu. Nalézací soud v této souvislosti opodstatněně poukázal na skutečnost, že obžalovaný si dle vlastní výpovědi, ale i ze své pozice jednatele, musel být a také byl vědom nejen toho, že společnost U nevyvíjí žádnou činnost (odst. 27), ale také toho, že případné budoucí zisky této společnosti byly pouze hypotetické (odst. 28), a opodstatněně poukázal v této souvislosti i na skutečnost, že nejen v předmětné době, kdy obžalovaný začal finanční prostředky posílat, ale ani později, nedošlo k uzavření nájemní smlouvy se společností J, neboť společnost U s. r. o. jako budoucí pronajímatel ve smyslu smlouvy o budoucí smlouvě nájemní nezajistila touto společností vymíněné stavební úpravy objektu.
15. **V této souvislosti nepovažuje odvolací soud za důvodnou ani námitku odvolání obžalovaného, že soud nezvažoval jiné možnosti zániku pohledávek z půjček, než splátky, neboť sám obžalovaný se hájil tím, že počítal se splácením půjček. Důvodná však není podle odvolacího soudu ani námitka, že neuzavření nájemní smlouvy nelze přičítat obžalovanému k tíži.** Obžalovaný na čl. 3869 vypověděl, že U chtěla půjčky platit z plánované činnosti, ať už jde o pronájmy nemovitostí nebo další činnost, která se měla v rámci té firmy rozvíjet“, k opakovanému dotazu uvedl, že „viděli dokumenty, které měla k dispozici, ať to byly nájemní smlouvy, smlouva o smlouvě budoucí nájemní, firma N plánovala nákup dalších společností, a v podstatě z toho měly plynout dalším společností nějaké příjmy“. K dotazu, zda je schopen uvést nějaký konkrétní zdroj, který bylo možno považovat za spolehlivý, uvedl obžalovaný smlouvu o smlouvě budoucí nájemní se společností J (z nájmu měl být splácen jak samotný úvěr společnosti U tak půjčky společnosti A), k jejímuž uzavření však nedošlo. Obžalovaný k dotazům uvedl, že důvod, proč nebyla uzavřena nájemní smlouva, nezná, popřel, že by důvodem bylo neprovedení stavebních úprav, které společnost J požadovala, i když připustil, že stavební úpravy fakticky

neproběhly, zůstaly ve fázi projektové dokumentace. V této souvislosti lze však ve shodě se zjištěními nalézacího soudu (odst. 21 odůvodnění) poukázat především na prohlášení společnosti J [redacted] (čl. 1885) ze kterého vyplynulo, že podmínkou uzavření smlouvy o nájmu bylo předání prostor ve stanoveném závazném termínu ve stavu způsobilém k užívání nemovitosti vzhledem k zamýšlenému účelu pronájmu, tento termín nebyl dodržen, prostory připraveny nebyly. Ani pozdější jednání nevedla k tomu, aby byly realizovány slíbené úpravy. Z toho důvodu k uzavření smlouvy o nájmu nakonec nedošlo. Uvedeným sdělením, které nalézací soud, ale ani soud odvolací, neměl důvodu zpochybňovat, tak bylo prokázáno, že společnost U [redacted] s. r. o., jejímž jednatelem byl v rozhodné době obžalovaný, v původně dohodnuté, ale ani v oddálené lhůtě, evidentně nečinila dostatečné kroky nutné pro uzavření této nájemní smlouvy v podobě vymíněných stavebních úprav, bez nichž nebyl budoucí nájemce – společnost J [redacted], ochoten nájemní smlouvu uzavřít. V této souvislosti nelze přehlédnout ani skutečnost, že ze smlouvy o smlouvě budoucí a jejích doplňků (viz čl. 3417-3430) vyplývá, že jednání o zamýšleném nájmu musela probíhat již během roku 2011, neboť původní závazný termín pro uzavření smlouvy o nájmu byl do 31.12.2011, ten byl pozdějšími dodatky posunut nejprve na 30. 6. 2012, a poté na 30. 6. 2013. Po celou dobu, po kterou obžalovaný vykonával funkci jednatele společnosti U [redacted] a společnosti A [redacted], s. r. o., a po kterou zasílal předmětné platby z účtu společnosti A [redacted], s. r. o., na účet společnosti U [redacted], s. r. o., si tedy musel být m. j. vědom toho, že nájemní smlouvu se nedaří uzavřít, a přestože se účastnil jednání o prodloužení platnosti smlouvy o smlouvě budoucí, musel být srozuměn s tím, že tento zdroj finančních prostředků společnost U [redacted] k dispozici mít nebude. Z výše citované výpovědi obžalovaného z hlavního líčení je zřejmé, že ani jiný konkrétní a reálný zdroj příjmu pro společnost U [redacted], z něhož by měla být schopna dostát svým závazkům (ať již z úvěru, nebo z údajných půjček), v rozhodné době, ale ani později, neexistoval. Stejně tak je evidentní, že obžalovaný nemohl v situaci, kdy společnost U [redacted] nevyvíjela žádnou činnost, za reálnou skutečnost, která by zajistila návratnost neformálních nebo formálních půjček společnosti A [redacted], s. r. o., v době, kdy předmětné částky na úkor společnosti A [redacted], posílal (duben 2012- srpen 2013), považovat jím opakovaně tvrzené plánované přefinancování úvěru, jednání o němž, jak dokládají i jím předložené listiny, vedl bez jakýchkoliv záruk a bez následného pozitivního výsledku v první polovině roku 2013.

16. Za situace, kdy soud důvodně nepovažoval za věrohodnou obhajobu obžalovaného, že se jednalo o řádně uzavírané půjčky, správně v odst. 29-32 odůvodnění rozebral i příslušná ustanovení obchodního zákoníku, týkající se podmínek pro převod podílů na zisku, a správně dospěl k závěru, že ani o takový postup se nejednalo, neboť ani pro takový postup nebyly zákonné podmínky splněny. Soud poukázal důvodně i na skutečnost, že finanční prostředky, které byly za období let 2012 a 2013 obžalovaným z majetku společnosti A [redacted], s. r. o., převedeny, vysoce převyšovaly zisky této společnosti z předchozích let. Jestliže za této situace obžalovaný bez řádného právního důvodu provedl převody finančních prostředků ve prospěch společnosti U [redacted], způsobil tak společnosti A [redacted] újmu.
17. Že přitom obžalovaný ve své pozici jednatele obou společností neměl právo způsobit společnosti A [redacted] vyplácením předmětných částek újmu ani v situaci, kdy šlo o vztah ovládající a ovládané osoby, zcela správně nalézací soud dovodil z v odst. 35-39 odůvodnění rozsudku provedeného rozboru ust. v té době platného § 66a obchodního zákoníku, na jehož podkladě dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný nebyl oprávněn provést předmětné dispozice, jimiž by mohla vzniknout ovládané osobě ([redacted] s. r. o.) újma, ani vzhledem k pravidlům, která

omezovala vliv ovládající osoby (společnosti U s. r. o.) na společnosti ovládanou (A s. r. o.).

18. **V této souvislosti nemůže obstát ani odvolací námitka obžalovaného, že společnosti A nemohla v důsledku jednání společnosti U vzniknout újma, neboť šlo podle něj o holding společnosti, které jednaly ve shodě, šlo o koncern, a z definice koncernu, popř. ovládané a ovládající osoby podle jeho názoru vyplývá, že nemohlo dojít k poškození jednoho subjektu v koncernu jiným subjektem v koncernu, neboť společnosti byly 100% ekonomicky spojeny.** Vznik újmy společnosti A byl totiž v tomto případě podmíněn již situací, za níž došlo ke spojení se společností U, a kterou obžalovaný žalovaným jednáním s plným vědomím celé situace napomohl realizovat.
19. Ztotožnit se lze i se závěrem nalézacího soudu, že v rozporu s tehdy platným ustanovením § 120a obchodního zákoníku byla již i samotná smlouva o úvěru uzavřená mezi a U, s. r. o., obsahující m. j. ustanovení o zajištění úvěru majetkem společnosti A, s. r. o., jak je rozveden v odst. 40-41 rozsudku. **V této souvislosti neobstojí ani námitky odvolání obžalovaného, že na situaci nenesl osobně vinu, neboť byla nastolena dříve, než se stal jednatelem obou společností, a že se „jen“ snažil zabránit újmě.** Nalézací soud, jak vyplývá kupř. z odst. 26 odůvodnění, důvodně vycházel z prokázané skutečnosti, že obžalovaný vědomě převzal funkci jednatele v obou společnostech, byl se situací v nich, jak sám uvádí, důkladně obeznámen, a musel si tedy být vědom i skutečnosti, že jeho jednání má za dané situace negativní dopady na ekonomickou situaci společnosti A. s. r. o., a že je v rozporu s ust. § 194 odst. 5 ve spojení s ust. § 135 odst. 2 zák. č. 513/1991 Sb., tedy s povinností jednat s péčí řádného hospodáře. Jakkoliv nelze vyloučit, že obžalovaný se po dobu cca jednoho roku snažil uvedenou situaci zlepšit snahou o přeúvěrování, s ohledem na výše uvedené skutečnosti musel být přinejmenším srozuměn s tím, že poškození společnosti A. s. r. o., které průběžně narůstalo v podobě jím prováděných převodů finančních prostředků za účelem splátek úroku z úvěru společnosti U. s. r. o., se mu nepodaří odstranit.
20. Nad rámec toho lze poukázat na soudem citované důkazy (výpovědi svědků , , , ale i svědkyně), z nichž shodně vyplývá, že obžalovaný nejen, že byl s celkovou situací ohledně nákupu společnosti A. s. r. o. společností U. s. r. o. seznámen, když se stal jednatelem obou společností, ale byla mu známa již v době před uzavřením smlouvy o úvěru na nákup obchodních podílů společnosti A, s. r. o., a dokonce se sám aktivně podílel i na vzniku uvedené situace, a to jak účastí na jednáních o koupi obchodních podílů, tak na uzavření úvěrové smlouvy.
21. Svědek již v přípravném řízení na čl. 3641 m. j. uvedl, že o koupi se ucházel pan po dobu dvou let. To odpovídá tomu, že podle OR společnost U. s. r. o., která byla dle všech výpovědí založena výlučně pro úvěr na nákup obchodních podílů ve společnosti A, s. r. o., byla založena v roce 20. Dále tento svědek uvedl, že při jednáních o prodeji býval pan vždy doprovázený obv. s tím, že tomu jako bývalý rozumí, byl podle svědka i u podpisu kupní smlouvy. Obdobně v hlavním líčení dne 9. 11. 2022 čl. 3904 an. svědek uvedl, že obžalovaný se účastnil jednání o převodu společnosti s, měl to být člověk znalý věci, byl pravou rukou pana a jako bývalý měl rozumět finančním záležitostem. Svědek v hl. líčení na čl. 3905 uvedl, že smlouvu o úvěru, kterou on následně za společnost U, s. r. o., podepsal,

předpřipravovali obviněný [REDAKCE] s panem [REDAKCE], kteří s bankou komunikovali, ti také fakticky následně řídili společnost A [REDAKCE], s. r. o. I při konfrontaci s obžalovaným na čl. 3907 svědek setrval na tom, že obv. [REDAKCE] byl u toho jednání, kdy mu bylo řečeno, že má vzít úvěr, viděl ho poprvé právě na tom jednání v přítomnosti pana [REDAKCE]. Svědek [REDAKCE] na čl. 3625 uvedl, že neví, kdo přímo dojednal úvěr, na jednání o úvěru byl s obž. [REDAKCE] v době, kdy se to nedařilo splácet, dohodli se, že se pokusí pronajmout prostory společnosti J [REDAKCE], jednalo se s nimi, ale nedošlo k uzavření smlouvy. Dále uvedl, že s bankami o přeúčtování se jednalo, jednal pan [REDAKCE], měl k tomu zkušenosti i vzdělání. I svědkyně [REDAKCE] (čl. 3617 an), která pracovala ve společnosti A [REDAKCE] s. r. o. jako [REDAKCE] a když odešla [REDAKCE], převzala i její práci, uvedla, že ví, že se platil úvěr, neví, která společnost si ho vzala, asi U [REDAKCE] na nákup A [REDAKCE], a rovněž potvrdila, že pana [REDAKCE] jim představil pan [REDAKCE] ještě v období, kdy společnost prodával. Pan [REDAKCE] byl poté jednatelem společnosti a pan [REDAKCE] byl „šedá eminence“, platby jí zadávali oba, [REDAKCE] na základě plné moci. Nakonec i obžalovaný, který se hájil tím, že o zástavě nemovitosti za úvěr rozhodl podle jeho předpokladu pan [REDAKCE] jako jednatel společnosti A [REDAKCE], k dotazu st. zástupce evidentně omylem připustil, že k zajištění úvěru nemovitostmi A [REDAKCE] došlo v době jeho funkce jednatele (viz čl. 3872). Přitom je zřejmé, že smlouva o zřízení zástavního práva je datována [REDAKCE]. 2. 2012 (čl. 753 an.), tedy dříve, než se stal obžalovaný oficiálně jednatelem obou společností. I z toho však lze dovodit, že tak, jak o tom svědčí všechna výše uvedená svědectví, obžalovaný byl ve skutečnosti angažován již do přípravy koupě obchodních podílů společnosti [REDAKCE] společností U [REDAKCE], a do přípravy úvěru na tuto koupi.

22. **Bez ohledu na uvedené, závěr soudu o vině obžalovaného je založen na tom, že budoucí stoprocentní vlastník společnosti A [REDAKCE], s. r. o., -společnost U [REDAKCE], s. r. o., si na splacení majetkového podílu ve společnosti A [REDAKCE] s. r. o. vzal úvěr, který hodlal platit z prostředků poškozené k její škodě, bez náležité protihodnoty. Na realizaci tohoto záměru se obžalovaný v pozici jednatele obou společností vědomě podílel. Ať už by převody finančních prostředků z majetku poškozené společnosti činil jako splátky půjčky či jako převod zisku, ani jedno z toho nemohl činit a také nečinil způsobem, jakým mu zákon ukládá, ani pro jedno nebyly splněny zákonné podmínky, v každém případě tím došlo k plnění bez právního důvodu, a k nezákonnému poškození společnosti A [REDAKCE], s. r. o., a současně k obohacení jiného tj. společnosti U [REDAKCE] s. r. o.**
23. Uvedené jednání posoudil nalézací soud správně jako pokračující zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, ve znění zák. č. 33/2020 Sb., jak vyplývá z odst. 42, 43 a 44 odůvodnění napadeného rozsudku, na které odvolací soud může zcela odkázat. **Veškeré námitky odvolání obžalovaného proto odvolací soud považuje za nedůvodné.**
24. Zákonné a správné shledal odvolací soud i úvahy a závěry nalézacího soudu o trestech, jak pokud jde o uložený trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné trestní sazby, jehož výkon byl podmíněně odložen, tak pokud jde o uložení peněžitého trestu. I v tomto směru lze zcela odkázat na výrok a na odůvodnění napadeného rozsudku v odst. 45-46, k nimž nemá odvolací soud žádných výhrad ani připomínek.
25. **Za zákonné a správné považuje konečně odvolací soud i rozhodnutí o nároku poškozené na náhradu škody, jímž soud uložil povinnost obžalovaného nahradit škodu insolvenční správce poškozené společnosti A [REDAKCE], s. r. o., JUDr. Haně Karáskové. Takto**

formulovaný výrok je v souladu s komentářem k ust. § 228 odst. 2 tr. řádu (Trestní řád II., Šámal a kol., 7. vydání, 2013, s. 2859). Podle toho pokud nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem, resp. na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, uplatňoval v adhezním řízení správce konkursní podstaty (srov. TpR 8/2004, s. 244), je oprávněnou osobou, v jejíž prospěch je třeba formulovat výrok podle § 228 odst. 1, tento správce konkursní podstaty, a nikoli samotný úpadce – poškozený (srov. R 17/1998-občanskoprávní a R 52/1998, s. 185-občanskoprávní). Výrok může být formulován např. tak, že „obžalovaný XY je povinen zaplatit částku ve výši ... Kč jako náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem, resp. jako vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, a to A. B. (jméno, příjmení, povolání, bydliště a funkce), správci konkursní podstaty úpadce C. D.“. Správce konkursní podstaty zde totiž nevystupoval jako zástupce úpadce – poškozeného. Totéž přiměřeně platí i podle nového insolvenčního zákona č. 182/2006 Sb. v případech, když je insolvenční správce v době od prohlášení konkursu osobou s dispozičními oprávněními k majetkové podstatě [§ 229 odst. 3 písm. b), § 277 odst. 1 InsZ]. Z rozsudku 5 Tdo 407/2016, na který odvolatel poukazuje, v zásadě nevyplývá nic jiného, než že podle § 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění pozdějších předpisů, přechází prohlášením konkursu na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Jediným subjektem oprávněným uplatnit nárok poškozené společnosti na náhradu škody podle § 43 odst. 3 tr. řádu je tedy její správce konkursní podstaty.

26. **Vzhledem k uvedenému považuje odvolací soud i výrok o náhradě škody za zákonný a správný a i odvolání státního zástupce považuje za nedůvodné.**

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** řádný opravný prostředek přípustný, lze proti němu podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozsudku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání vymezuje ust. § 265f tr. řádu.

Praha 15. září 2023

JUDr. Lenka Konopová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Stejskalová